

**Ενώπιον του
Συμβουλίου της Επικρατείας**

Αίτηση Ακύρωσης

1. Του πολιτικού κόμματος **ΜέΡΑ25**, που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό Μαυροματαίων αριθμ.15, με ΑΦΜ XXXXXXXXXX, ΔΟΥ Χ' XXXXX, νομίμως εκπροσωπούμενο
2. Του **Ιωάννη (Γιάνη) Βαρουφάκη**, κάτοικο Αίγινας, καθηγητή Πανεπιστημίου, βουλευτή Α' Θεσσαλονίκης, Γραμματέα και Προέδρου της Κ.Ο του πολιτικού Κόμματος ΜέΡΑ25 , με ΑΦΜ XXXXXXXXXX, ΔΟΥ Χ' XXXXX ενεργώντας ατομικώς και ως νόμιμος εκπρόσωπος του πολιτικού κόμματος ΜέΡΑ25,

Κατά

1. Του **Αρχηγού της Αστυνομίας**, που ως εκ της Υπηρεσίας του κατοικοεδρεύει στην Αθήνα, στην οδό Π. Κανελλοπούλου αριθ. 4, νομίμως εκπροσωπούμενο
2. Του **Υπουργού Προστασίας του Πολίτη**, που ως εκ της Υπηρεσίας του κατοικοεδρεύει στην Αθήνα, στην οδό Π. Κανελλοπούλου αριθ. 4 νομίμως εκπροσωπούμενο

Περί ακυρώσεως

Της υπ'αριθ. **απόφασης 1029/8/18 από 13 Νοε 2020 (ΦΕΚ Β 5046 Β'/ 14-11-2020)** του Αρχηγού της Ελληνικής Αστυνομίας « Δημόσιες και Υπαίθριες συναθροίσεις.

*****

Α' Μέρος της Αίτησης Ακύρωσης

Προσφεύγουμε ενώπιον του Δικαστηρίου Σας και ζητάμε Δικαστική Προστασία. Επαγόμεστε δε τα εξής:

πρόκριμα

Όλα όσα προβάλλουμε με το παρόν δικόγραφο μας είναι ισχυρισμοί (αφορούν πράγματα), που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. (πρβλ. άλλωστε G.Marty et P.Raynaud, Droit civil II. 2 (1965) no 57 σ. 73 επ., Planiol-Ripert Traite III nos 286 επ., Jean Gaudemet, etudes sur le regime juridique de l' indivision (th.Strassbourg), Monier I σ. 370 επ., Josserand, Essai sur la propriété tom. I σ. 357 επ.).

Επίσης: η επίδικη υπόθεση Α) έχει ουσιαστικό για εμάς χαρακτήρα (βλ. απόφαση E.C.H.R.: «Van Leuven και De Meyere κατά Βελγίου της 23 Ιουνίου 1981», και Β) σχετίζεται με ζητήματα πραγματικά και νομικά (βλ. απόφαση E.C.H.R.: «Albert και Le Compte κατά Βελγίου της 10 Φεβρουαρίου 1983».)

Β' Μέρος της Αίτησης Ακύρωσης

Σύντομο Ιστορικό:

Με τη προσβαλλομένη απόφαση του Αρχηγού της Ελληνικής Αστυνομίας (ΦΕΚ 5046 Β'/ 14-11-2020) αποφασίστηκε αντισυνταγματικά η συνολική απαγόρευση όλων των δημόσιων υπαίθριων συγκεντρώσεων στις οποίες συμμετέχουν τέσσερα (4) ή και περισσότερα άτομα με την απειλή επιβολής κυρώσεων , στο σύνολο της Επικράτειας, αδιακρίτως αρχής διοργανώσεως, μαζικότητας ή φύσης , για το διάστημα από 15 Νοεμβρίου και ώρα 06.00' μέχρι 18 Νοεμβρίου 2020 και ώρα 21.00'.

Ειδικότερα, το περιεχόμενο της υπ' αριθ. 1029/8/18 από 13 Νοε 2020 (ΦΕΚ Β 5046 Β'/ 14-11-2020) προσβαλλομένης απόφασης « Δημόσιες και Υπαίθριες συναθροίσεις» έχει ως εξής :

« Ο Αρχηγός της Ελληνικής Αστυνομίας ,

I. Έχοντας υπόψη:

1. Τις διατάξεις:

α. των άρθρων 11 και 5 του Συντάγματος, ιδίως δε την ερμηνευτική δήλωση του τελευταίου και

β. της παρ. 2 του άρθρου εξηκοστού όγδοου της από 20.3.2020 Π.Ν.Π. «Κατεπείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση των συνεπειών του κινδύνου διασποράς του κορωνοϊού COVID-19, τη στήριξη της κοινωνίας και της επιχειρηματικότητας και τη διασφάλιση της ομαλής λειτουργίας της αγοράς και της δημόσιας διοίκησης» (Α' 68), η οποία κυρώθηκε με το άρθρο 1 του ν. 4683/2020 (Α' 83),

2. Την υπό στοιχεία Δ1α/Γ.Π.οικ.:71342 από 06.11.2020 κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών, Ανάπτυξης και Επενδύσεων, Προστασίας του Πολίτη, Εθνικής Άμυνας, Παιδείας και Θρησκευμάτων, Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων, Υγείας, Περιβάλλοντος και Ενέργειας, Πολιτισμού και Αθλητισμού, Δικαιοσύνης, Εσωτερικών, Μετανάστευσης και Ασύλου, Υποδομών και Μεταφορών, Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής και Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων «Έκτακτα μέτρα προστασίας της δημόσιας υγείας από τον κίνδυνο περαιτέρω διασποράς του κορωνοϊού COVID-19 στο σύνολο της Επικράτειας για το διάστημα από το Σάββατο 7 Νοεμβρίου 2020 έως και τη Δευτέρα 30 Νοεμβρίου 2020» (Β' 4899), όπως αυτή τροποποιήθηκε με την υπό στοιχεία Δ1α/ ΓΠ.οικ.71608/10.11.2020 (Β' 4946) κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών, Ανάπτυξης και Επενδύσεων, Προστασίας του Πολίτη, Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων, Υγείας και Εσωτερικών.

3. Την από 4.11.2020 γνώμη της Εθνικής Επιτροπής Προστασίας Δημόσιας Υγείας έναντι του κορωνοϊού COVID-19.

4. Την ανάγκη εξειδίκευσης και αυστηροποίησης των ισχυόντων έκτακτων μέτρων προστασίας της δημόσιας υγείας από τον κίνδυνο περαιτέρω

διασποράς του κορωνοϊού COVID-19 στο σύνολο της Επικράτειας, λαμβανομένης υπόψη της τρέχουσας επιδημιολογικής επιβάρυνσης της Χώρας.

II. Λαμβάνοντας υπόψη:

Τους επιτακτικούς λόγους αντιμετώπισης σοβαρού κινδύνου δημόσιας υγείας, που συνίστανται στον σοβαρό κίνδυνο διασποράς του κορωνοϊού COVID-19, αποφασίζει:

α. Την απαγόρευση όλων των δημόσιων υπαίθριων συναθροίσεων στο σύνολο της Επικράτειας (άρθρο 11 του Συντάγματος και ν. 4703/2020, Α'131) στις οποίες συμμετέχουν τέσσερα (4) ή περισσότερα άτομα.

β. Την επιβολή κυρώσεων σε περίπτωση παράβασης της ανωτέρω απαγόρευσης, υπό την επιφύλαξη της εφαρμογής άλλων κυρώσεων που προκύπτουν από την κείμενη νομοθεσία, ως ακολούθως:

1. Στα νομικά πρόσωπα που διοργανώνουν δημόσιες υπαίθριες συναθροίσεις κατά το χρονικό διάστημα της απαγόρευσης, επιβάλλεται με αιτιολογημένη πράξη της αρμόδιας αρχής διοικητικό πρόστιμο πέντε χιλιάδων (5.000,00) ευρώ.

2. Στα φυσικά πρόσωπα που διοργανώνουν δημόσιες υπαίθριες συναθροίσεις κατά το χρονικό διάστημα της απαγόρευσης, επιβάλλεται με αιτιολογημένη πράξη της αρμόδιας αρχής διοικητικό πρόστιμο τριών χιλιάδων (3.000,00) ευρώ.

3. Στα πρόσωπα που παραβιάζουν την απαγόρευση της περίπτωσης α' συμμετέχοντας σε δημόσιες υπαίθριες συναθροίσεις επιβάλλεται με αιτιολογημένη πράξη της αρμόδιας αρχής διοικητικό πρόστιμο τριακοσίων (300,00) ευρώ.

γ. Όργανα βεβαίωσης

Η βεβαίωση των παραβάσεων και η επιβολή των ανωτέρω προστίμων θα πραγματοποιείται από τα ελεγκτικά όργανα κατόπιν σύνταξης Πράξης Επιβολής Προστίμου, βάσει των άρθρων 9 και 10 της υπό στοιχεία

Δ1α/Γ.Π.οικ.71342 από 06.11.2020 κοινής υπουργικής απόφασης, όπως τροποποιήθηκε και ισχύει, και του παραρτήματος VI που επισυνάπτεται στην προαναφερόμενη απόφαση και αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της (Β'4899).

δ. Η παρούσα ισχύει από 15 Νοεμβρίου 2020 και ώρα 6.00 π.μ. έως και τις 18 Νοεμβρίου 2020 ώρα 9.00 μ.μ.

Η απόφαση αυτή να δημοσιευθεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Αθήνα, 13 Νοεμβρίου 2020

Ο Αρχηγός

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΡΑΜΑΛΑΚΗΣ»

Γ' Μέρος της Αίτησης Ακύρωσης

Το έννομο συμφέρον

Η απόφαση ΣτΕ 4037/197 ρητά δέχεται ότι η διάταξη του άρθρου 47 παρ. 1 του τότε ισχύοντος Ν.Δ 170/1973 περί εννόμου συμφέροντος δεν περιορίζεται μόνο στα φυσικά και νομικά πρόσωπα, αλλά αναφέρεται και στις ενώσεις προσώπων και δη τα πολιτικά κόμματα. Έννομο συμφέρον είναι πάντα το δικαίωμα που παρέχει ο νόμος και θα πρέπει να είναι προσωπικό, άμεσο και παρόν. Για την ύπαρξη όμως έννομου συμφέροντος απαιτείται η ύπαρξη ιδιαίτερου δεσμού του αιτούντος προσώπου ή φορέα συλλογικής δραστηριότητας με την προσβαλλόμενη πράξη.

Συγκεκριμένα για τα κόμματα δεν αρκεί να προσβάλλονται οι επίδικοι ευρύτατοι πολιτικοί σκοποί του, αλλά θα πρέπει η προσβαλλόμενη πράξη να αφορά το ίδιο το κόμμα και να εμποδίζει αμέσως το συνταγματικό σκοπό, δηλαδή τη συμμετοχή στη διαμόρφωση και την άσκηση της εξουσίας επι ίσης όροις. Αντίθετα δεν υπάρχει έννομο συμφέρον εφόσον προσβάλλετε ο πολιτικός σκοπός του κόμματος. Έχει γίνει δεκτό με τις αποφάσεις ΣτΕ 4037/1979, ΣτΕ 2285/1994 και

ΣτΕ2286/2001, πως το πολιτικό κόμμα δεν έχει έννομο συμφέρον να ασκήσει αίτηση ακύρωσης αν δεν θίγεται αμέσως η δράση του ως φορέα συλλογικής δραστηριότητας.

Αξίζει ωστόσο να αναφερθεί ότι έννομο συμφέρον αναγνωρίζεται και στον Πρόεδρο του κόμματος ως ομοδίκου, όπως καθιερώθηκε με την απόφαση ΣτΕ 2423/1984.

Εν προκειμένω με την επίδικη προβαλλόμενη απόφαση απαγορεύεται η συμμετοχή τόσο εμού του ιδίου, όσο και των μελών του κόμματος και της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΜΕΡΑ 25 στην πορεία της 17 Νοέμβρη 2020, η νομιμότητα της οποίας, σύμφωνα με το πδ 73/2020 δεν εξαρτάται από γνωστοποίηση ή άλλες διατυπώσεις, τόσο με τη σημαία του κόμματός μας όσο και με την σημαία επαγγελματικών, φοιτητικών, συνδικαλιστικών, ή άλλων μαζικών συλλογικοτήτων στις οποίες επιθυμούμε να συμμετάσχουμε. Με αυτόν τον τρόπο όμως θίγεται αμέσως η δράση του ΜΕΡΑ25 ως φορέα συλλογικής δραστηριότητας και κωλύεται απόλυτα το δικαίωμα που μας εγγυάται ο σκληρός πυρήνας του άρθρου 11 του Συντάγματος

Ως εκ των ανωτέρω έχουμε άμεσο, πρόδηλό και παρόν έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προβαλλόμενης πράξης

Δ' Μέρος της Αίτησης Ακύρωσης

Οι λόγοι ακύρωσης

Η Αρχή της Πρόληψης με την Αρχή της Αναλογικότητας, λειτουργούν από κοινού καθόσον θα πρέπει αφενός μεν να αποτρέπεται η ένταση σύγκρουσης και αφετέρου να υφίσταται ισορροπία μεταξύ διαφόρων εννόμων αγαθών.

Ωστόσο η απόφαση του Αρχηγού της Αστυνομία περί απαγόρευσης όλων των δημοσίων συναθροίσεων στο σύνολο της Επικρατείας και μάλιστα με όριο τεσσάρων (4) ατόμων είναι απαράδεκτη, νομικά αβάσιμη και έρχεται σε ευθεία

αντίθεση με το γράμμα και το πνεύμα του ισχύοντος Συντάγματος προσβάλλοντας ευθέως τον σκληρό πυρήνα αυτού και την κατισχύουσα στο Συνταγματικό μας Δίκαιο Δημοκρατική Αρχή.

Την εν λόγω απόφαση προσβάλλουμε για τους εξής νόμιμους, βάσιμους, παραδεκτούς, αληθείς και λυσιτελείς λόγους:

πρώτος λόγος ακύρωσης η αρχή της αναλογικότητα

Στο άρθρο 11 του Συντάγματος ορίζονται τα εξής: «1. Οι Έλληνες έχουν το δικαίωμα να συνέρχονται ήσυχα και χωρίς όπλα. 2. Μόνο στις δημόσιες υπαίθριες συναθροίσεις μπορεί να παρίσταται η αστυνομία. Οι υπαίθριες συναθροίσεις μπορούν να απαγορευτούν με αιτιολογημένη απόφαση της αστυνομικής αρχής, γενικά, αν εξαιτίας τους επίκειται σοβαρός κίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια, σε ορισμένη δε περιοχή, αν απειλείται σοβαρή διατάραξη της κοινωνικοοικονομικής ζωής, όπως νόμος ορίζει».

Με τις διατάξεις αυτές καθιερώνεται το δικαίωμα του συνέρχεσθαι, το οποίο ανήκει στις θεμελιώδεις ελευθερίες που αποτελούν τη βάση του δημοκρατικού πολιτεύματος (Σ.τ.Ε. 182/1961 Ολομ., Π.Ε. 79/2001). Το Σύνταγμα απαγορεύει την παρουσία της αστυνομίας στις δημόσιες συναθροίσεις που γίνονται σε κλειστό χώρο, εν αντιθέσει προς το Σύνταγμα του 1952 (άρθ. 10, εδάφ. δεύτερο) και το "Σύνταγμα" του 1968 (άρθ. 12, εδάφ. δεύτερο), τα οποία επέτρεπαν την παράσταση της αστυνομίας στις δημόσιες συναθροίσεις εν γένει, είτε σε κλειστό είτε σε ανοικτό χώρο (Π.Ε. 79/2001).

Περαιτέρω, κατά την έννοια των προαναφερομένων διατάξεων του άρθρου 11 του Συντάγματος, ως "συνάθροιση" νοείται όχι μόνο η

συγκέντρωση προσώπων που πραγματοποιείται κατόπιν προηγούμενης συνεννόησης και προετοιμασίας, αλλά και η συγκέντρωση η οποία, παρά το ότι άρχισε χωρίς προηγούμενη συνεννόηση και προετοιμασία, όμως έλαβε στη συνέχεια τον χαρακτήρα συναθροίσεως λόγω του ότι προέκυψε η θέληση των συγκεντρωμένων προσώπων να εκδηλώσουν ή να προβάλουν γνώμες ή φρονήματα και εν γένει να επιδιώξουν κοινό σκοπό (αυθόρμητες συναθροίσεις), κατά δε την παράγραφο 2 του αυτού άρθρου 11 επιτρέπονται μόνον οι εκεί μνημονευόμενοι περιορισμοί του δικαιώματος του συνέρχεσθαι που είναι αναγκαίοι σε μία δημοκρατική κοινωνία (Π.Ε. 79/2001).

Εξάλλου, δεν είναι ανεκτές από το Σύνταγμα οι γενικές απαγορεύσεις δημόσιων υπαίθριων συναθροίσεων, όταν συνιστούν, κατ' ουσίαν, ανεπίτρεπτη αναστολή του συνταγματικώς κατοχυρωμένου δικαιώματος του συνέρχεσθαι (Σ.τ.Ε. 4635/1977), η νομιμότητα δε των σχετικών διοικητικών πράξεων με τις οποίες απαγορεύεται η άσκηση του παραπάνω δικαιώματος ελέγχεται από τα Δικαστήρια ευθέως (Σ.τ.Ε. 4635/1997) αλλά και παρεμπιπτόντως (Α.Π.782/1979, 1766/1988, πρβλ. γενικότερα για το δικαίωμα συνάθροισης, μεταξύ άλλων, Γνωμοδ. ΕισΑΠ5/1986, 4/1999, Π. Δαγτόγλου, Σύνταγματικό Δίκαιο: Ατομικά Δικαιώματα, 2010, σελ. 835, Κ. Χρυσόγονο, Ατομικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, 2006, σελ. 479, Π. Παραρά, Σύνταγμα και ΕΣΔΑ, 2001, σελ. 69).

Τα προαναφερόμενα δε, συνομολογούν τόσο το ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, όσο και η πρόσφατη απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου του Αμβούργου (VG Hamburg 16.04.2020 – 17 E 1648/2020) το οποίο κηρύσσοντας την αντισυνταγματικότητα της

απόλυτης απαγόρευσης των δημόσιων συναθροίσεων προς περιορισμό της διασποράς του κορωνοϊού, τόνισε ότι η ελευθερία του συνέρχεσθαι συνιστά βασική έκφανση της δημοκρατικής αρχής, και ότι κανονιστική πράξη που καταλύει την ελευθερία αυτή αντίκειται και στην αρχή της αναλογικότητας, διότι αντί της απαγόρευσης θα μπορούσε να εξασφαλίσει την άσκηση αυτής της θεμελιώδους ελευθερίας προβλέποντας ηπιότερους περιορισμούς, όπως λ.χ. η τήρηση αποστάσεων.

Εξ αυτών των λόγων είναι αδιασάκτως βέβαιο ότι με την επίδικη συμπεριφορά της η Διοίκηση, μας επεφύλαξε απολύτως καταχρηστική συμπεριφορά η οποία αφενός μεν υπερβαίνει το μέτρο (παραβίαση της Αρχής της Αναλογικότητας) και αφετέρου είναι εξόχως καταχρηστική και αντίθετη στις επιταγές της παρ. 3 του άρθρου 25 του Συντάγματος (πρβλ. Θ.Τσάτσου, Η επέκτασις της έννοιας της καταχρήσεως εξουσίας, Μελέται Διοικητικού Δικαίου 197, σελ. 25 επ. και G.Leze, La jurisprudence du Conseil d' Etat et le detournement de pouvoir dans la jurisprudence administrative, RDP 1952 σελ. 257) και τούτο διότι οι προσβαλλόμενες αντιτάσσουν στο πρόσωπό μας άρνηση ικανοποίησης δίκαιου, νόμιμου και συνταγματικώς παραδεκτού αιτήματος. Δηλαδή χαρακτηρίζονται από καταχρηστική σε βάρος μας συμπεριφορά.

Ενταύθα αναφέρομαι στα έννομα αγαθά που αφορούν στο δικαίωμα μας να διαδηλώνουμε ήσυχα και χωρίς όπλα . Τόσο οι **πρόνοιες του Συντάγματος**, όσο και οι **αξιώσεις του Νόμου** υποχρεώνουν τη Διοίκηση να υπερασπισθούν τα επίδικα ατομικά μας δικαιώματα. Αντιθέτως η Διοίκηση εμποδίζει απαράδεκτως την ικανοποίηση κλασικών ατομικών δικαιωμάτων μας, ενώ περαιτέρω

εκδηλώνει και άρνηση να ικανοποιήσει με θετικό τρόπο το βάσιμο αίτημά μας

Συνεπώς κατά τρόπο **αδιστάκτως βέβαιον** αποδεικνύεται ότι οι προσβαλλόμενες παραβιάζουν ευθέως την **Αρχή της Αναλογικότητας**, καθόσον παραβιάζεται η ισορροπία μεταξύ εννόμων αγαθών. (πρβλ. άλλωστε **Συμβούλιο της Επικρατείας**: 1149/1988 392/1993, 1874/1994, καθώς και 2110/2003, αλλά και στο επίπεδο της ευρωπαϊκής έννομης τάξης πρβλ. **ΔΕΚ** (ήδη **ΔΕΕ**) 114/76 Συλλ. 1977, 1211, επίσης 116/76 Συλλ. 1977, 1247, 119-120/76 Συλλ. 1977, 1247, βλ. επίσης Συλλ. 1991-7/II, σελ. 54, επίσης υπόθεση Man, απόφαση της 24.9.1985, Συλλ. 1985 σελ. 2889, σκέψη 20).

Συνεπώς, σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, η προσβαλλόμενη πράξη, ως παραβιάζουσα το μέτρο, το ανάλογο και την επιβαλλόμενη ισορροπία μεταξύ εννόμων αγαθών, αντιτίθεται στις πρόνοιες της παρ. 1 του άρθρου 25 του Συντάγματος, πάσχουν ακυρότητα και πρέπει να ακυρωθούν. (πρβλ. άλλωστε **Συμβούλιο της Επικρατείας**: 1149/1988 392/1993, 1874/1994, καθώς και 2110/2003, αλλά και στο επίπεδο της ευρωπαϊκής έννομης τάξης πρβλ. **ΔΕΚ** (ήδη **ΔΕΕ**) 114/76 Συλλ. 1977, 1211, επίσης 116/76 Συλλ. 1977, 1247, 119-120/76 Συλλ. 1977, 1247, βλ. επίσης Συλλ. 1991-7//II, σελ. 54, επίσης υπόθεση Man, απόφαση της 24.9.1985, Συλλ. 1985 σελ. 2889, σκέψη 20).

δεύτερος λόγος ακύρωσης

**η έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης
αιτιολογίας κατ' άρθρ. 93 παρ. 3 του
Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ**

Η παρ. 2 του άρθρου 11 του Συντάγματος ορίζει ότι:

«Μόνο στις δημόσιες υπαίθριες συναθροίσεις μπορεί να παρίσταται η αστυνομία. Οι υπαίθριες συναθροίσεις μπορούν να απαγορευτούν με αιτιολογημένη απόφαση της αστυνομικής αρχής, γενικά, αν εξαιτίας τους επίκειται σοβαρός κίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια, σε ορισμένη δε περιοχή αν απειλείται σοβαρή διατάραξη της κοινωνικοοικονομικής ζωής, όπως νόμος ορίζει»

Συμφώνα με τα ανωτέρω το άρθ. 11 παρ. 2 Συντ., παρέχει τη δυνατότητα για κατ' εξαίρεση απαγόρευση δημόσιας υπαίθριας συνάθροισης για δύο μόνον περιοριστικά απαριθμούμενους λόγους: α) όταν υφίσταται σοβαρός κίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια γενικά και β) όταν επαπειλείται σοβαρή διατάραξη της κοινωνικοοικονομικής ζωής σε συγκεκριμένη περιοχή.

Ειδικότερα, η όποια απαγόρευση συνάθροισης δεν δύναται να επεκταθεί σε απαγόρευση και κάθε άλλης συνάθροισης σε ολόκληρη γεωγραφική περιοχή (πχ σε Νομό ή πολύ περισσότερο σε όλη την Επικράτεια) διότι τούτο θα ισοδυναμούσε με αναστολή της ισχύος του άρθρου 11 του Συντάγματος κάτι που μόνο στις έκτακτες συνθήκες του άρθρου 48 του Συντάγματος (κατάσταση πολιορκίας) μπορεί να συμβεί (Σβώλου/Βλάχου, Το Σύνταγμα της Ελλάδος , Β' , 1955, 228 και σε Κ. Χρυσόγονο, Ατομικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, έκδ. 2006, 489).

Η δε ερμηνευτική δήλωση του άρθρου 5 του Συντάγματος, την οποία επικαλείται η απόφαση του Αρχηγού της Ελληνικής Αστυνομίας, αφορά στη λήψη ατομικών διοικητικών μέτρων περιορισμού της ελεύθερης κίνησης (πχ θέση σε καθεστώς καραντίνας συγκεκριμένου πολίτη) και δεν βρίσκει έδαφος εφαρμογής στις μαζικές υπαίθριες συναθροίσεις για τις οποίες προβλέπει αποκλειστικά και μόνο το άρθρο 11.

Επιπρόσθετα θα πρέπει να τονιστεί, ότι για τις συναθροίσεις κατά την επέτειο του Πολυτεχνείου όπως και της Πρωτομαγιάς, σύμφωνα με

το άρθρο 3 παρ. 3 του ΠΔ 73/2020 που εκδόθηκε για τη ρύθμιση ειδικότερων θεμάτων του ν. 4703/2020, δεν οφείλεται γνωστοποίηση στις Αρχές.

Εν προκειμένω από κανένα σημείο της Απόφασης του Αρχηγού της Ελληνικής Αστυνομίας, δεν προκύπτει η σύνδεση της προστασίας της δημόσιας υγείας με κάποιον εκ των δύο προαναφερόμενων λόγων που δύνανται να θεμελιώσουν (με δικαιοκρατικές εγγυήσεις ασφαλώς) απαγόρευση διενέργειας δημόσιας υπαίθριας συνάθροισης.

Τούτο δε, ενισχύεται έτη περαιτέρω, από το γεγονός ότι ο συνταγματικός νομοθέτης ρητώς διαχωρίζει την δημόσια ασφάλεια από την δημόσια υγεία.

Συγκεκριμένα για τις περιόδους έκτακτης ανάγκης λόγω υγειονομικής απειλής ο συνταγματικός νομοθέτης επιλέγει να αναφερθεί στην δημόσια υγεία με τα αρθ. 18 παρ. 3 όσο και 22 παρ. 4 του Συντάγματος

Περαιτέρω η επίδικη απόφαση του Αρχηγού της Ελληνικής Αστυνομίας, η οποία εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 68 παρ. 2 της από 20.3.2020 ΠΝΠ, που κυρώθηκε με το άρθρο 1 του ν. 4683/2020, όφειλε να εδράζεται σε προηγούμενη ad hoc αιτιολογημένη γνώμη της Εθνικής Επιτροπής προστασίας της Δημόσιας Υγείας έναντι του κορωνοϊού, όπως απαιτείται, άλλωστε, από την άνω εξουσιοδοτική διάταξη.

Η επίδικη απόφαση επικαλείται επιπροσθέτως ως δήθεν συνταγματική ratio για τη λήψη της εν λόγω Απόφασης την ερμηνευτική δήλωση του άρθ. 5 Συντ., βάσει της οποίας επιτρέπεται κατ' εξαίρεση η λήψη περιοριστικών (της ελευθερίας κίνησης και εγκατάστασης)

ατομικών διοικητικών μέτρων, μεταξύ άλλων, και «για την προστασία της δημόσιας υγείας».

Εντούτοις δεν μιλάμε για ατομικά διοικητικά μέτρα, αλλά για γενική ρύθμιση που αναστέλλει προσωρινά την άσκηση ενός συνταγματικά κατοχυρωμένου δικαιώματος.

Επειδή ο μόνος συνταγματικά προβλεπόμενος τρόπος για να λάβει χώρα καθολική αναστολή του δικαιώματος του συνέρχεσθαι είναι η ενεργοποίηση του άρθ. 48 Συντ., δηλαδή η κήρυξη της χώρας σε κατάσταση πολιορκίας, κάτι που δεν έχει συμβεί (δεν έχει ψηφιστεί σχετικός νόμος με απόλυτη κοινοβουλευτική πλειοψηφία) και ούτε δύναται να συμβεί, μιας και η προστασία της δημόσιας υγείας δεν συγκαταλέγεται στους περιοριστικά απαριθμούμενους λόγους, για τους οποίους μπορεί να κηρυχθεί προσωρινό καθεστώς έκτακτης ανάγκης με κυβερνητικές υπερεξουσίες και αναστολή της ισχύος συνταγματικών ελευθεριών.

Ως εκ των ανωτέρω, η γενική αναστολή του δικαιώματος του συνέρχεσθαι επί τέσσερις (4) ημέρες σε ολόκληρη την ελληνική επικράτεια με απόφαση του Αρχηγού της Αστυνομίας (αριθμ. 1029/8/18, ΦΕΚ Β' 5046/14-11-2020) είναι αντίθετη σε κάθε έννοια δημοκρατίας και εκτός συνταγματικής νομιμότητας, πάσχει ακυρότητας και πρέπει να ακυρωθεί.

Επειδή οι διατάξεις που εισάγουν δραστικούς περιορισμούς ή, κατά μείζονα λόγο, απαγορεύσεις στην απόλαυση των συνταγματικά κατοχυρωμένων ελευθεριών θα πρέπει να ερμηνεύονται στενά.

Επειδή δεν είναι ανεκτές από το Σύνταγμα οι γενικές απαγορεύσεις δημόσιων υπαίθριων συναθροίσεων, όταν συνιστούν, κατ' ουσίαν,

ανεπίτρεπτη αναστολή του συνταγματικώς κατοχυρωμένου δικαιώματος του συνέρχεσθαι (Σ.τ.Ε. 4635/1977), η νομιμότητα δε των σχετικών διοικητικών πράξεων με τις οποίες απαγορεύεται η άσκηση του παραπάνω δικαιώματος ελέγχεται από τα Δικαστήρια .

Επειδή ότι η ελευθερία του συνέρχεσθαι συνιστά βασική έκφραση της δημοκρατικής αρχής, και κανονιστική πράξη που καταλύει την ελευθερία αυτή αντίκειται και στην αρχή της αναλογικότητας, διότι αντί της απαγόρευσης θα μπορούσε να εξασφαλίσει την άσκηση αυτής της θεμελιώδους ελευθερίας προβλέποντας ηπιότερους περιορισμούς. (ενδεικτικά χρήση μάσκας, τήρηση αποστάσεων)

Επειδή η προσβαλλόμενη πράξη, ως παραβιάζουσα το μέτρο, το ανάλογο και την επιβαλλόμενη ισορροπία μεταξύ εννόμων αγαθών αντιτίθεται στις πρόνοιες της παρ. 1 του άρθρου 25 του Συντάγματος.

Επειδή η όποια απαγόρευση συνάθροισης δεν δύναται να επεκταθεί σε απαγόρευση και κάθε άλλης συνάθροισης σε ολόκληρη γεωγραφική περιοχή διότι τούτο θα ισοδυναμούσε με αναστολή της ισχύος του άρθρου 11 του Συντάγματος κάτι που μόνο στις έκτακτες συνθήκες του άρθρου 48 του Συντάγματος μπορεί να συμβεί

Επειδή από κανένα σημείο της προσβαλλομένης απόφασης, δεν προκύπτει η σύνδεση της προστασίας της δημόσιας υγείας με κάποιον εκ των δύο προαναφερόμενων λόγων που δύναται να θεμελιώσουν (με δικαιοκρατικές εγγυήσεις ασφαλώς) απαγόρευση διενέργειας δημόσιας υπαίθριας συνάθροισης.

Για τους λόγους αυτούς
και με τη ρητή επιφύλαξη παντός δικαιώματός μας
Αιτούμαστε

Την ακύρωση της υπ' αριθ. απόφασης 1029/8/18 από 13 Νοε 2020 (ΦΕΚ Β 5046 Β' / 14-11-2020) του Αρχηγού της Ελληνικής Αστυνομίας « Δημόσιες και Υπαίθριες συναθροίσεις

Αθήνα 16 Νοέμβρη 2020

Οι Πληρεξούσιοι Δικηγόροι